

Nr 1150

Av fröken **Wetterström** och fröken **Ljungberg**, *angående anställning av handikappad i statlig verksamhet.*

(Lika lydande med motion nr 964 i Första kammaren)

I det tekniskt alltmer komplicerade samhälle vi lever i utsätts människan i arbetslivet för hårda påfrestningar, och den hårda arbetspressen försliter människan snabbare nu än tidigare, både i fysiskt och psykiskt avseende. Ett ständigt ökande antal får på detta sätt handikapp, vilka medför svårigheter för dem att hävda sig i konkurrensen på arbetsmarknaden. Detta medför ofta att de slås ut från den reguljära arbetsmarknaden och blir hänvisade till arbets- och socialvård. Den grupp människor, vilka blir handikappade genom pressen i arbetslivet, utökas med ett stort tillskott av allvarligt skadade i den oavbrutet ökande motortrafiken. En annan stor grupp av handikappade är de alkohol- och narkotikaskadade. Ingenting synes tyvärr tala för att alkohol- och narkotikaproblemen kommer att minska under en överskådlig framtid. En ökning också av dessa mänskligt tragiska och samhälleligt svårlösta problem förefaller snarare vara trolig.

Dessa förhållanden innebär att de handikappades situation fortlöpande måste ägnas skärpt uppmärksamhet. Detta bör inte ske enbart genom insatser i form av utbildning, arbets- och socialvård. Bl. a. gäller det att söka göra arbetsplatserna anpassade till de enskilda individernas förutsättningar och behov. Möjligheterna måste öka för att också de handikappade i större utsträckning skall kunna få göra en arbetsinsats i det normala arbetslivet.

I strävandena att ge de handikappade bättre arbetsmöjligheter bör förutom landstingen, vilka har ett huvudansvar för lösningen av de handikappades problem, även staten gå i täten och uppträda som mönsterarbetsgivare. Endast om så sker kan kraven mot andra arbetsgivare i fråga om ökat hänsynstagande till de handikappade drivas med framgång.

För att staten på rätt sätt skall kunna fylla sitt ansvar mot de handikappade är det nödvändigt att få fram en kartläggning av i vilken utsträckning handikappad arbetskraft finns anställd och kan komma att beredas anställning inom den offentliga sektorn. Det bör i en sådan undersökning också kunna bli klarlagt i vilken omfattning handikappad arbetskraft sökt anställning men blivit avvísad på grund av sitt handikapp. Det undersökningsmaterial som kommer fram bör kunna bilda ett gott underlag för rekommendationer eller förelägganden, syftande till att i ökad utsträckning anställa handikappad arbetskraft i offentlig tjänst.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om

1. uppdrag åt arbetsmarknadsstyrelsen eller annat lämpligt organ att verkställa en undersökning utvisande

a) i vilken utsträckning handikappad arbetskraft finns anställd inom den offentliga sektorn,

b) i vilken omfattning handikappad arbetskraft kan beredas anställning inom denna,

c) i vilken utsträckning handikappade sökt arbete men blivit avvisade, samt

2. att Kungl. Maj:t på grundval av utredningsmaterialet måtte utfärda de rekommendationer eller förelägganden som kan anses erforderliga för att handikappade i ökad utsträckning skall kunna beredas arbete.

Stockholm den 28 januari 1970

Karin Wetterström (m)

Blenda Ljungberg (m)
